

ИСТИНАТА ЗА ВЯРАТА

Дейвид Уилкерсън

1 Юни 1981

Слаба ли е вярата ти? Озадачен ли си, че вярата ти не дава резултати? Молил ли си се усърдно за нещо, вярвал ли си за него с цялото си сърце, а то не се случва? Дори по-лошо – станало е точно обратното? Любим човек не е бил изцерен. Не си получил желанието на сърцето си – поне не и както на теб ти се искаше. Чудото, от което имаше нужда, все още не е дошло. Времето си тече, а проблемите са си същите.

Най-лошото от всичко е, че Божието Слово те изпитва в такова време. Четеш всичките славни обещания: „Всичко е възможно за онези, които вярват.“ „Искайте без да се съмнявате и ще ви се даде.“ „Каквото и да поискате, като вярвате, ще получите.“ Решаваш да изповядваш тези обещания. Знаеш, че Бог не е лъжец и не би ти поставил недостижими цели. Въпреки това ти се опитваш да вярваш колкото можеш – наистина, истински да вярваш – често си объркан, защото отговора се бави или пък не се вижда.

Според теологията на някои хора, има само две причини поради, които не си получил онова, за което си се молил. Или вярата ти е неправилна, или има грях в живота ти.

Карат ви да вярвате, че Бог е трябвало да задържи отговора докато вярата ти се усили достатъчно, за да Му се хареса.

Или качеството, или количеството вяра не е било според критерия на Бог, че да ти отговори на молитвата. Карат те да вярваш, че Бог е задължен чрез Словото Си да отговори на всяка молба в момента, в който достигнеш съответното ниво вяра. Това включва да премахнеш от речника си всички негативни мисли, думи или изповеди. Виждате ли, да не сте посмели да обидите Бог. Той може да е бил почти готов да ви даде желаното от вас, но опа-а-а: казал си негативна изповед. Казал си неправилните думи, така че Бог си взима всичко обратно! Тука има – тука няма!

Приятелю, това е глупава теология и е шамар в лицето на интелигентния и любящ Небесен Отец. Където и да отида днес, аз се срещам с християни, живеещи в страх да кажат нещо погрешно, за да не спрат потока от благословение, като че Бог е надвиснал над всяка дума, която кажат децата Му, стъпващ тихичко на пръсти около тях, готов да напляска всеки, който каже нещо нередно.

Срещам се с християни из цялата страна, чиято вяра е претърпяла корабкрушение, защото са разочаровани и наранени. Те са попаднали на учение, което ги кара да вярват, че да получиш всичко, което желае сърцето ти е просто въпрос на правилни формули. Те са били предизвикани да говорят дълго на Бог за просперитет, съвършено здраве и всичко останало, което може да им дойде на ум. „Забременей, след това вярвай!“ – им е било казано. Те са били накарани да заличат мислите си за страдание, болка, бедност или каквото и да е

негативно. Водени са от свидетелствата на тези около тях, които получават нови коли, къщи, работа, кожени палта, диамантени пръстени – какво е пожелало сърцето им – само чрез положителна вяра.

Но когато нищо от това не им се случи на тях самите, когато вместо просперитет дойдат набъбващи сметки, вместо изцерение – време на изпитания, сълзи, скръб и всичко останало, те в крайна сметка се объркват! Какво става? Това проработи за учителя. Проработи за евангелизатора. Той преуспява. Получава всичко, което иска – когато го поиска. И се появява въпросите: „Това работи за другите, защо не работи за мен? Къде греша? Сигурно е заради мен; вярата ми ще да е слаба, несъвършена. Трябва да има някакъв таен грях, който блокира отговора.”

Нека споделя с вас някои много лековити мисли относно вярата и любовта. Аз вярвам, че Бог извършва чудеса в отговор на молитви с вяра. Вярвам всяко обещание в Божието Слово както е написано! Но чрез много страдание и сълзи, аз открих нещо чудесно за начина, по който работи Бог. Това, което сте на път да прочетете, ще ви помогне да обновите вярата си в Господ и ще ви освободи от робството на това да се опитвате да си обясните вярата.

Първи урок: Бог не е подтикнат да направи нещо за нас в резултат само на нашата вяра. Бог е любов това Го мотивира да действа.

Представете си, че сина ми, Грег, се е хванал в капан за мечки близо до дома ни. Аз чувам вика му за помощ. Той е ранен, кървящ и ме вика с цяло гърло.

Като негов баща, ще се спра ли първо да анализирам качеството на вярата му? Задавам ли си въпроса: „Чудя се дали Грег вярва, че ще му отговоря? Дали има достатъчно вяра в мен, че ще го освободя?”

Не! Хиляди пъти „не”! Аз тичам към сина си – не задавам въпроси, не говорим за вяра, защото аз съм подбуден от бащина любов към изпитващо болка дете. Неговата вяра не ме мотивира. Нито пък каквото и да е, което той би направил. А просто моята обич към него.

Що за земен баща би оставил детето си, кървящо и изпитващо болка, в някаква пуста гора, само защото детето не му е показало някакъв вид вяра в него? А Бог никога няма да остави някое от децата си да страда само. Никога няма да запуши ушите си за плача им, само защото вярата им в Него е слаба.

„Ако сме неверни, Той верен остава; защото не може да се отрече от Себе Си”. (2 Тимотей 2:13)

Моята вяра, твоята вяра, всяка вяра, трябва да почива на любящата доброта и загрижеността на Небесния ни Баща. Заповядано ни е да славим любовта, вечната любов на нашия Баща.

„Но който се хвали, нека се хвали с това, Гдето разбира и познава Мене, Че съм Господ, който извършвам милост, Правосъдие, и правда на земята; Понеже в това благоволя, казва Господ...” (Еремия 9:24)

Бог толкова обича децата си, че чува преди те да са се обадили, както майка, която предвижда плача на бебето си. Затова Давид се моли: „Чуй гласа ми според милосърдието Си; Съживи ме, Господи, според съдбите Си.” (Псалм 119:149)

Той ме обича и идва да ме избави когато вярата ми е слаба, когато не заслужавам никакъв отговор от Него, просто поради Неговата нежност и доброта.

„Жалостив и милостив е Господ, Дълготърпелив и многомилостив. Не ще изобличава винаги, Нито ще държи гняв до века.” (Псалм 103:8-9)

Сърцето ми беше зялото от най-великия мир след като убедих себе си, че Бог ме обича. Толкова много, че ще дойде да ме освободи и ще направи каквото трябва във всяка ситуация в живота ми. Вярата ми – слаба или не, Той все още ме обича и нищо не може да попречи на тази любов.

Втори урок: Правилната изповед не е гаранция за отговор; само неправилна изповед не пречи на отговора!

Жената на Йов изповяда най-лошата изповед на света. Тя каза на Йов: „Прокълни Бог и умри!” Независимо от това тя се ползва от същите благословения на верния и съпруг.

Един теолог попита: „Защо Бог не отне жената на Йов, след като му отне всичко останало?” Прочетете почти всеки коментар и ще видите същия вид неуважение към жената на Йов. Но напоследък прецених тази страдаща жена по различен начин. Мисля, че сме твърди строги с нея. В края на краищата, децата, които бяха убити, бяха и нейни също така.

Нищо чудно, че тази жена се разклати във вярата си. Дяволът не я преследваше, но въпреки това тя страдаше колкото или повече от Йов. Обикновено жената страда повече от мъжа при смъртта на децата си. Тя изпитваше и допълнителна мъка от това да гледа съпруга си, бавно умираещ от елфантиазис - смъртоносно заболяване.

Жената на Йов беше плакала над 10 ковчега – един до друг. Вече няма внуци. Няма празници със семейството. Единственият ѝ роднина вече беше Йов, а и той умираше. Елфантиазисът е описан като заболяване, причиняващо силна топлина, изгаряне, подуване от язви и ракови възпаления покриващи кожата с груб като дърво външен слой, точно като кожата на слон. Заболяването непрекъснато се влошава и засяга гениталиите. Това означава, че Йов не би могъл да има повече деца поради заболяването си. Жена му не би искала да има семейство. Какво отчаяние трябва да я е налегнало. Сигурен съм, че беше загубила всякаква надежда. Трябва да е била ядосана на Бог. Не оправдавам онова, което тя каза, мисля че е трагично, че тя не се предаде на Божията любов и не се държа за вярата си. Но разбирам скръбта и болката, които я зашеметиха. Мога да разбера как в човешката си скръб тя не проумяваше какво се случва. Всичко, което тя знаеше е, че всичко беше загубено.

Мислеше си, че няма нищо за което да живее. И заради това тя предложи на Йов да се самоубие и да изостави вярата си в Бог.

Дали Бог ѝ беше ядосан? След като проблемите свършиха и Йов беше изцерен, дали Бог си спомняше неправилната ѝ изповед? Дали задържа някакво благословение от нея поради нейния човешки изблик на страх? Не! Бог благослови тази дама! Вярвам, че Бог я разбираше. Той знаеше, че тя нямаше предвид онова, което каза! Той се вгледа отвъд нейната слабост и видя плача на сърцето ѝ и я благослови въпреки самата нея.

„Ако би забелязал беззаконията, Господи, То кой, Господи, би могъл да устои? При тебе обаче има прощение, за да ти се боят.” (Псалм 130:3-4)

„Не е постъпил с нас според греховете ни... Както баща жали чадата си, Така Господ жали ония, които Му се боят.” (Псалм 103:10-13)

„Ето, облажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Йоана, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив.” (Яков 5:11)

„Защото той ще избави сиромаша, когато вика, И угнетения и безпомощния...” (Псалм 72:12)

Никога не се обвинявайте за нещата, които сте казали прибързано или от страх. Ние служим на Баща, който прощава и забравя всяка дума породена от съмнение и страх, която е била изговорена в отчаянието ни. Бъдете честни с Бог. Жената на Йов беше честна. Не се преструвайте. Ако не можете да разберете защо молитвите ви не получават отговор или защо трябва да страдате, ако сърцето ви е пълно с въпроси, страхове и смут, кажете го на Бог! Излейте най-съкровените си чувства - негативни или не. Нашия Баща ще ви остави да се изплачете, ще слуша търпеливо оплакванията ви и нито веднъж няма да ви обвини за това.

Всичко, от което имате нужда, е да се обърнете към Него с любов и да извикате: „Сега, Господи, изцери неверието ми. Премахни сълзите и объркването ми. Покажи ми любовта Си, сега, когато толкова много се нуждая от нея. Помогни ми да се покоря.”

Богът на когото служи не е злопамятен.

Трети урок: Ако сте изповядали и изоставили греховете си, те не могат по никакъв начин да попречат на Божията работа в живота ви.

Чух да казват: „Имаш грях в живота си, значи Бог се крие от теб.” Колко умно сатанинско оръдие, за да държи Божиите хора в страх и робство! И най-изненадващо множества скъпи Божии деца са убедили себе си, че Бог или им е ядосан, или се крие от тях, или поне задържа отговорите на молитвите им – поради греха.

Не казва ли Библията: „Греховете ви са ви отдалечили от Бог и Го накараха да се крие от вас?“ Да, казва! В Стария завет, преди Кръста, преди проливането на Христовата кръв за изкупването на всички грехове на света.

Как може Бог да се крие от грехове, за които вече е платил с кръвта на собствения си Син? И ако някой човек съгреша, адвоката Христос ще прости всички грехове и ще очисти от всяка неправедност.

Ако наистина сте изповядали вчерашните си грехове, те са простени, под кръвта и вече не се броят!

Но християните, чиито грехове са заличени, а отговора се бави, страдат и преминават през изпитания и това обикновено е резултат от любящо наказание, а не поради грях. Библията казва:

„Който щади тоягата си, мрази сина си, А който го обича наказва го на време.“ (Притчи 13:24)

„Съвсем ли си забравил окуражителните думи, които Бог ти каза, Негово дете? Той каза: „Сине мой, не се ядосвай, когато Бог те наказва. Не се обезкуражавай когато трябва да ти покаже къде греша. Защото когато Той те наказва, доказва, че те обича. Когато те бие, доказва, че наистина си Негово дете.“

Нека Бог те обучи, защото Той прави това, което прави всеки любящ баща с децата си. Някой познава ли син, който никога не е бил наказван? Ако Бог не те накаже когато трябва, както бащите наказват децата си, това означава, че ти въобще не си Божие дете, че ти всъщност не принадлежиш към семейството Му. След като уважаваме бащите си на земята, въпреки, че те ни наказват, няма ли още повече да се покорим на Божието обучение, така че да започнем да живеем наистина?

Нашите земни бащи ни обучаваха за няколко кратки години, правейки най-доброто което можеха за нас, но Божието наказание винаги е за наше добро, за да можем да участваме в славата Му. Да те наказват не е весело докато тече наказанието – боли! Но след това можем да видим резултатите – растеж в благодат и характер.

„Затова "укрепете немощните ръце и отслабналите колена" (Евреи 12:5-12)

Чувам хора да казват днес: „Да, Господ наказва и дисциплинира. Но не чрез страдание и болка. Бог не би направил това. Правилната вяра не би го позволила.“

Истината, приятелю, е че през цялата история, чак до ден днешен, вярващите хора са страдали, страдат и сега. Да отречем това означава да отречем истината. Павел разказва за страданията на ранните християни. Да ги обвиним ли, че нямаха вяра?

Истината е, че някои от най-святите хора днес боледуват от рак, язва, ревматизъм, проблеми със сърцето и т.н., и т.н. Хваща ме страх когато чуя хората да казват: „Те не трябва да се разболяват. Вярата им е слаба.“

Никой от светците, които страдаха не би разменил мястото си с онези, които не са. О, растежа, откритата Божия любов, истинските стойности и пренаредените приоритети, които следват страданието. Онези, които не са страдали с Христос, са плитки, егоистични и не познават състраданието, което произлиза само след среща с Господ в някоя огнена пещ или изпитание. Хората, които никога не са страдали, притежават някакъв нетърпелив вид арогантност.

Аз някога отказвах да приема термина „избран за да страда“. Бях ужасен от идеята, че Бог позволява на някои да страдат повече от други, да им помогне да достигнат до по-дълбоко знание за Себе Си. Но след това погледнах тези, които страдат – най-често това са най-верните, вярващи, любящи измежду всички Божии деца. Наистина, те са избрани съдове.

Знам, че някои ще се засегнат от това, което казах току що. И това е защото досега сме стоели далеч от реалността на Христовото Евангелие. Ние сме толкова разглезени, че забравяме че призива на Христос е за отделяне, изпитания, да – дори страдание. Доказателство? Да! Много доказателства!

„А Господ му рече: Иди, защото той ми е съд избран да разгласява моето име пред ... аз ще му покажа колко много той трябва да пострада за името ми...“ (Деяния 9:15-16)

„(Моисей) като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда.“ (Евреи 11:26)

„Защото, относно Христа, вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него“ (Филипяни 1:29)“

Ето моето заключение

1. Ако не можете да дадете на Бог съвършена вяра, дайте Му съвършена любов. „Съвършената любов пропъжда всеки страх.“

Не съвършената вяра, а съвършената любов. Съвършената любов е почивката, която Бог има за народа Си. Той иска да си почиваме в любовта Му, да вярваме, че Той винаги ще ни се притече на помощ като баща на детето си, което изпитва болка, въпреки нашата недостатъчна вяра.

Спри да изчисляваш и оценяваш вярата си. Престани да се опитваш да проумееш вярата. Библията казва:

„И тъй, остават тия трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.“ Така че – следвайте любовта. (1 Коринтяни 13:13)

Ако ще се „специализирате“ в нещо, нека да е в любовта. Библията казва: „Вярата работи чрез любовта.“ Без любов цялата вяра е напразна.

2. Ако Бог не отговаря на някои от молитвите ни, можеш да бъдеш сигурен, че Той има някаква голяма, вечна причина за това.

Всичко се свежда до следното: Бог има цялата сила и може да направи всичко. Всичко е възможно за Него. Той е обещал да отговори на всяка молитва в името на Христос. Така че трябва да се молим с абсолютна вяра, очаквайки отговора. Но ако Бог забави отговора или избере различен начин, Той трябва да има наистина добра причина за това. А ние трябва да вярваме, че каквото и да позволи Бог в живота ни, един ден всичко това ще е за наше добро.

„Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.” (Римляни 8:28)

Небесният ни Баща знае точно къде отиваме, от какво се нуждаем и Той ще ни даде най-доброто – в точното време на Святия Дух.

„И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, Който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него!” (Матей 7:11)

Ние живеем в сянката на Всемогъщия, закриляни от Бог, който е над всички богове. Това казвам аз – че само Той е мое убежище, сигурното ми място, Той е моя Бог и аз Му вярвам. Защото Той те избавя от всеки капан и те пази от смъртоносна чума. Той ще те закриля с крилете Си! Те ще те приютят. Верните Му обещания са твоята броня. Вече не трябва да се страхуваш от тъмнината или опасностите на деня, нито да се боиш от чумата на мрака, нито от бедствията на сутринта...

Защото Господ казва: „Защото ме обича, ще го спася; ще го направя велик защото вярва в Името Ми. Когато ме призове, ще му отговоря; ще бъда с него в беда и ще го избавя и ще го увенчая с чест. Ще му дам цялостен живот и ще му дам спасението Си.” (Псалм 91:1-6, 14-16)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Truth About Faith](#)